

Отже, використання можливостей аутсорсингу в роботі органів внутрішніх справ України є перспективним напрямком вдосконалення правоохоронної діяльності, воно дозволить підвищити якість обслуговування населення та дасть змогу зосередити увагу підрозділів МВС на основних завданнях – боротьбі зі злочинністю, забезпеченню громадського порядку, безпеки дорожнього руху тощо.

Література:

1. Шаров А. В. Об основных элементах административной реформы / А. В. Шаров // Журнал российского права. – 2005. – № 4. – С.19–28.
2. Определение факторов, влияющих на эффективность предоставления услуг по безопасности от преступных посягательств / [Благовещенский Ю.Н., Головинский К.И., Краснов М.А и др.]. – Москва: Московский общественный научный фонд, Фонд ИНДЕМ, 2007. – 449 с.
3. Сморгунова А. Л. Стратегии контроля над преступностью в США и Великобритании: приватизация тюрем / А. Л. Сморгунова // Известия Российского государственного педагогического университета им. А.И. Герцена. – 2007. – Т.9. – № 46. – С.149-158.
4. Коварский Н. Порядок по-грузински / Николай Коварский [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://m.forbes.ru/article.php?id=52396>

*Гудзь Т. І., канд. юрид. наук, викладач
кафедри державно-правових дисциплін
факультету з підготовки слідчих
Харківського національного
університету внутрішніх справ*

МЕТОДИ РЕАЛІЗАЦІЇ ПРАВООХОРОННОЇ ФУНКЦІЇ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ

Важливе місце у діяльності органів місцевого самоврядування посідають його методи. Вони характеризують процес реалізації функцій і компетенцій органів місцевого самоврядування з точки зору прийомів і способів, за допомогою яких він здійснюється. Як правило, будь-який метод здійснюється у певних формах, а отже форма є вираженням сутності і практичної реалізації методу. Тому ефективність реалізації повноважень органів місцевого самоврядування багато у чому залежить і від правильного вибору методів, використовуваних у процесі практичного функціонування органів місцевого самоврядування.

Серед методів діяльності територіальних громад, органів місцевого самоврядування та їхніх посадових осіб, найбільш важливе значення має характеристика організаційних та соціально-психологічних методів діяльності місцевого самоврядування. Організаційне планування, вироблення рішень, організація їх виконання й контроль, координація, інформаційне забезпечення, робота з кадрами належать до організаційних прийомів здійснення повноважень. Вони мають універсальний характер, адже загальні засади їх використання

різними органами і посадовими особами збігаються за сутністю, властивостями, принципами застосування і правового регулювання, а також напрямками їх удосконалення. Сутність організаційних методів полягає у впорядкуванні діяльності структурних підрозділів, посадових осіб та працівників органів публічної влади з метою їх оптимального функціонування. Вони мають на меті підвищити ефективність практичної реалізації ними своїх завдань, функцій та компетенцій. Серед методів реалізації правоохоронної функції місцевого самоврядування можна відзначити такі організаційні методи, як планування, вироблення рішень, інформаційне забезпечення, координація, організація виконання і контроль за виконанням. Такі методи діяльності притаманні як представницьким, так і виконавчим органам місцевого самоврядування.

На практиці усі методи реалізації правоохоронної функції місцевого самоврядування поєднуються, оскільки кожна дія становить елемент системи заходів органів місцевого самоврядування у різноманітних сферах із вирішенням окремих завдань. При відносній самостійності організаційних методів вони тісно пов'язані з управлінськими методами і у своїй сукупності допомагають з'ясувати причинну залежність між роботою органів, засобами й методами її здійснення та результатами, які одержують в об'єктах управління.

Постійне удосконалення організації роботи представницьких та виконавчих органів місцевого самоврядування – необхідна умова для їх подальшого розвитку, що зумовлює не тільки підвищення ефективності та якості роботи органів і посадових осіб, а й відчутно впливає на рівень демократизму у діяльності владних структур.

Правоохоронна функція місцевого самоврядування може бути реалізована і за допомогою соціально-психологічних методів, до яких традиційно відносять методи переконання та примусу. Як слушно зазначається в юридичній літературі, це – два взаємопов'язаних „полоси” єдиного цілого, тобто механізму забезпечення належної поведінки і правопорядку; вони взаємно доповнюють один одного.

Переконання – особливий засіб правового впливу. Він полягає у тому, щоб суб'єкти державного управління додержувалися певних вимог унаслідок їх внутрішнього визнання, а не через сліпе підкорення велінням влади. Переконання – це система заходів правового і неправового характеру, які проводять державні та громадські органи, що виявляється у здійсненні виховних, роз'яснювальних і заохочувальних методів, спрямованих на формування у громадян розуміння необхідності чіткого виконання законів та інших правових актів.

Примус традиційно розглядається як допоміжний метод впливу, який застосовується у тих випадках, коли методи переконання не забезпечують досягнення відповідних цілей і завдань державно-управлінської діяльності. Метод примусу є одним із засобів боротьби зі злочинністю, оскільки спрямований на забезпечення законності, охорону прав і свобод громадян та перевиховання злочинців. Застосування примусу в демократичному суспільстві відбувається лише за умов, коли всі інші заходи виховного характеру не дали бажаних результатів. При цьому застосування заходів примусу є не тільки правом, а й обов'язком органів місцевого самоврядування, які у таких випадках діють не

стільки від імені територіальних громад, скільки від імені держави. Сказане, проте, не порушує принципу поєднання місцевих і державних інтересів. Адже зважаючи на те, що в охороні громадського порядку та громадської безпеки, прав і свобод особи однаковою мірою зацікавлене не тільки суспільство в цілому, але й жителі відповідних сил, селищ та міст, то цілком очевидно, що такі заходи узгоджуються як із загальнодержавними, так і місцевими інтересами.

То ж можемо зробити висновок, що органи місцевого самоврядування мають значний арсенал організаційних та соціально-психологічних методів реалізації правоохоронної функції. Тут доцільно говорити про такі методи як: планування, вироблення рішень, інформаційне забезпечення, контролю, переконання та примусу. При цьому використання методів примусу в діяльності місцевого самоврядування повинно мати скоріше винятковий характер і слугувати крайнім засобом забезпечення належного стану правопорядку на відповідній території. Застосування конкретного набору методів здійснення місцевого самоврядування залежить від багатьох чинників: мети управлінського впливу, суб'єктів правовідносин, особливостей компетентного органу місцевого самоврядування тощо. Проте межі застосування цих методів за чинним законодавством є досить вузькими. Внесення змін до чинного законодавства могло б поліпшити ефективність муніципальної влади у сфері реалізації правоохоронної функції місцевого самоврядування.

*Загуменна Ю.О., канд. юрид. наук,
доцент кафедри державно-правових дисциплін
факультету з підготовки слідчих
Харківського національного
університету внутрішніх справ*

ВИЗНАЧЕННЯ ОЗНАК ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ УКРАЇНИ

Виникнення, розвиток і функціонування держави як форми організації суспільного буття нерозривно пов'язані із забезпеченням безпеки громадян та встановленням громадського порядку. У період становлення правової держави одним із головних завдань є створення реального та дієвого механізму у реалізації суб'єктивних прав та охоронюваних законом інтересів фізичних і юридичних осіб. Центральне місце у сфері правового захисту в державі займають правоохоронні органи. Це обумовлено специфікою їх діяльності, особливістю покладених на них завдань із забезпечення реалізації правових приписів. «Право ніщо, – справедливо відзначає Л. С. Явич, – якщо його положення не знаходять своєї реалізації в діяльності людей та їх організацій, у суспільних відносинах» [1, с. 201].

На сьогодні для національної науки і практики залишається актуальним проблема визначення сутнісних ознак правоохоронного органу, які дали б змогу сформулювати поняття останнього. З цього приводу уявляє інтерес звернення до закордонного досвіду, зокрема, Великої Британії, США та Австралії. В цих країнах розрізняють дві групи органів, що здійснюють